Yfredlanga eftirsjón, um Sigt-
-ingar hufa, hví hafskipsin van
Flidru frón, flest eru þá til hufa. —
Skékur stónid skia troll, skurkai
fjöllum hvidur, Lödrid rauk sem
lausa mjöll, liraft foldin vide. —
Brimbudu elfur tyrs um slód, tit-
-rari skógi spita, allt um hvern 5
ymirs blód, Eldraudt var ad lita. —
Þádu kekkar þagar ró þar vid kvitnr.
hagur verma veclur þaldi þó, þrá-
-ut so Mánudagur. —
Þegar strags um þettabil, þar Upp-
standu nádu, eingvan kostin átta
til, ad þvi loksins gáðu. —
Þótti vandi vagsa stór, ef veigin seint
á hleypi, af því kostur allur fór á því stóra
skipi. —
Sendi þá ad Sandlauks dal, Sagdr.
Jón formadur fékk til þess eyrn sl-
-otinn hal, í ferdum þá var hradr. —
Nógtil baka flestibar, Handsijn,
bætti Jarann áfram þessi vegur var,
vel hálf leid þingmanna. —
Þessi tými þá framleid, þridiungr
af kvöldi, stodvid Öll var storma
neid, Allt var skia velldi. —

Sidan

Sídan eptir sólarlag, sig til búid
feingu, byrin stód þá besti í hag,
brugnar Skips til geingu. —
Settu á ægir súdahest, sídan grjót í
bera, Arnar tólf og lögin flest, til
sem þurfti vera. —
Þar skeþna Strikles Austur þá
med landi, so kom undir Siglu=
=nes, strax laus nordan landi. —
Hönnin rósin hir og skær, háfund um
morgni lifti, byrtan sú var brögn=
=um kær, byrin Seglid fifti. —
Lögdu sídan landi frá, ljóst á slódan
breida, vedrid tók ad vagsa þá ven=
=um Saung í reida. —
Fór nú þann framum stund, fretad=
=ist Stormu hvida, hertigáng um
Sildar Sund, á Súda bestur lida. —
Hræ svelgur sig hristi frekt, hrönnum
yfast tekur, Börnin Ránar byrja
ofsvekt, byrin hvass þaung vekur. —
Vidian Ránar stikkja stór, straut
um bofka veldi, en Fornjóts son
um Sildar kór, saung í Masturs
feldi. —
Blódug hadda veliar hátt, og band=
=stad gleipa þegna, en guds þeim

hlífdi

hlífdi gjædskan þratt, hún
gat þad ei þess vegna.
Ótal boda ó þart svall, Íslands
forda bátum allt í kryngum
Skipid Skall, med Skélfirdyar öl=
=átum. —
Opt fyrir mynna á geddu geym, gi=
=ördist margur kaftur, ekkért
hlífdi annad þeim, en einsamall
guds krapstur. —
Vindr og ránum slidru sjós, flæ=
=dar vagni óku uns þeir rendu
Rifs í ós, Keflavíkar höfn þar tóku. —
Sólin blída sást nú en, sig hún faldi
eigi, var þá komid vitna men, va=
=lla so há deigi. —
Sólfiuni vikur telia þrjár, á tveimur
eiktum geingi en þad reyndist
miklu meir, mælt ef nokkur feingi. —
Vegaleingd ef verd eg tiá, víst man
hardur Skóli, eg vil segja einnin
frá undan Inggjalds hóli. —
Ytnesinum flóir eru flest, ádur gre=
=ind í kvædi, því mér ekki þörf
synest, þar um fleyra rædi. —
3 Vestur, ad sandi sandlauks dals, mun 2
þad saman bera, ad vikur muni
eyju tals, tvisvar sjónum vera. —

fingin

[illegible]gin slíkti Andarspyr, Þessum
uggelar ~~[illegible]~~ reita, óhendir því
aungver fyr, eins hafa gjört ad
brita. Sver iti ad seigia frá, soddan
Forna tjóni, Æfintyrin eigna má
óhræsýni Fóra. —
Í hafróti heimsins hér, helst med
gjætni dýra, allirsaman eigum
vér, eins Skipi ad Stýra. —
Varter þad ad vísu líf, vandi er
med ad fara, mótgangs aldan mó-
-ög og stöfi mjög vill því amonura,
Vér eigum ad því vístud gá, vodi
so engin grandi, vidtveim oss
num vald til sjá, vor gud alls rádandi
Þó yfir oss mótgángs drífi dreyfir,
Drottin tirninir miski, gefi oss Sæla
hitta höfn, hans í Dýrdar Ríki. —
Afarin rád og efnin vönd, andr.
og lífsins mæti, fel eg veli herrans
hönd, hann best ad oss gjæti. —
Óbreitt standi ordalag, ádur inn falli
~~falli~~ Skýrdi, hver sem les og heyrir
brug, helst til góda vyrdi. —
Er ís hoggvin dúungs stím á köl
Skipsins gánga, Slæti vel þar fell
-ur fram, Björginar á tánga. —

Eg.